Sportul Magazin

ÎL VEDEȚI? ERA SĂ TREACĂ LA PROFESIONISM!...

Ușa se deschide larg și în pragul ei apare un puștan, un elev cu ghiozdan în spate și șapcă pe cap.

— Îmi permiteți? începe el. Nicolae Șișu, demi de mêlée.

— Demi, cum? întreb.

— De mêlée, completează puștiul. Adică, mijlocaș la grămadă.

— Am înțeles: rugbyst!

— Exact. Rugbyst în primul „opt" al echipei Clubului sportiv școlar. Ce vreau să vă întreb: dv luați interviuri?

— Iau și... interviuri.

— În cazul acesta vă stau la dispoziție!

— Ești foarte amabil, dar — iartă-mă — nu știu ce să te întreb.

— Întrebați-mă de ce iubesc echipa de rugby „Griviția Roșie".

— De ce iubești echipa „Griviția Roșie"?

— O iubesc fiindcă joacă cel mai frumos, fiindcă m-a învățat rugby, fiindcă mi-a făcut cadou o minge, fiindcă mă lasă să mă antrenez pe terenul ei, fiindcă a mers cu mine la „Aschiuță" și mi-a cumpărat un costum de haine, fiindcă... Fiindcă o iubesc foarte mult! Pot să plec?

— Păi, ăsta a fost tot interviul?

— Tot. Puneți dv, acolo, în încheiere, că le mulțumesc mult. Știți, eu n-am cum. De cite ori am vrut să fac acest lucru, m-a luat la zor ori nea Viorel Moraru, ori nea Mircea Rusu: „Dacă umbli cu schimonoseli d-astea, să nu te mai prindem pe aici!" *Apoi, ca și cînd nu s-ar fi întîmplat nimic:* „Măi, Șișule, tu crezi că toți inginerii noștri din echipă au avut cînd erau mici pantaloni la dungă și ghete noi? Nici ei n-au avut, măi! Și pe urmă, așa a hotărît echipa: ce te bagi, tu?" *Treceți acolo că le mulțumesc.*

— Trec.

— Acum, mă duc la școală.

— Stai, Șișule: nici nu mi-ai spus în ce clasă ești.

— Sînt în clasa a VII-a A, la Școala generală nr. 173. Este și aici o echipă de rugby în „opt", dar eu am fost promovat la Clubul școlar. Mie, însă, mi-ar place să joc la „Griviția".

— Și de ce nu joci la ei?

— Nu vrea nea Rădulescu. Spune că sînt prea mic, că mă... omoară juniorii lor, la grămadă.

— Poate nu ești un jucător prea bun?

— Domnul Bouvier a spus că merg bine.

— De unde știi?

— Păi, nu corespondez cu dumnealui?

— Cu cine, Șișule? Cu domnul Jean Bouvier, membru în Consiliul de conducere al clubului francez „Béziers"?

— Sîntem la a patra scrisoare! Știți, cînd a venit cu echipa de rugby „A.S. Béziers", m-a văzut făcînd de unul singur antrenament pe „Copilului". „Cine e puștiul?" a întrebat dumneatul. „Mascota noastră" a răspuns nea Demian. „Talentat băiat!" a zis domnul Bouvier. „Dar, fac prinsoare — a continuat el — că dropgoal nu știe să execute". „Știu!" am zis eu. „Bine, ai de la mine doi lei pentru fiecare dropgoal reușit!" Am dat unul, două, zece. Domnul Bouvier plătea fără să clipească.

— Și ai primit banii? întreb.

— De ce să nu-i primesc?

— Șișule, tu știi ce înseamnă asta?

— Ce?

— Profesionism!...

— Chiar dacă pe urmă am făcut cinste cu „Pepsi"?

— Ei, în cazul ăsta, nu! Deci, corespondați?

— Da. Ne-am împrietenit și acum ne scriem. Eu l-am felicitat de Anul Nou, i-am transmis salutări din partea „Griviției", domnul Bouvier mi-a răspuns... Tovarășa profesoară de franceză Ionită îmi ajută să compun scrisorile! Acum pot să plec?

— Nu mi-ai spus de cînd joci rugby.

— De la cinci ani. Stau foarte aproape de Parcul Copilului, pe Bratocei, și tot văzîndu-mă prezent în fiecare zi la jocurile și antrenamentele „Griviției", nea Wusek *m-a învățat dropgoal-ul, nea* Cocor, *pasa — fiecare cîte ceva. Le mulțumiți în numele meu?...*

Vasile TOFAN

AL DOILEA RECORD AUT OMOBILISTIC BUCUREȘTI-BRAȘOV

Duelul Budișteanu-Papană

În multe minți se cuibărise proiectul atacării recordului stabilit la 1 oră 48 minute 1/10 de Alex. Papană, în încercarea de la 1 mai 1936. Vreo 50 de protagoniști ai volanului, piloți de prima mînă, își propuseseră să doboare recordul, dar nimeni n-apuca să-și anunțe oficial startul.

Uzinele „Renault" au pus la dispoziția unui tînăr polisportiv bucureștean, Alex. Budișteanu, o mașină deosebită pentru acele vremuri: un Renault Viva Grand-Sport, cu motor de 100 de cai putere, cu o viteză verificată de 160 km/oră.

Luni, 18 iulie 1938, la ora 4,40 dimineața, „Asul de pică", cum își intitulase Budișteanu bolidul, lua startul din Piața Victoriei. Pînă la Snagov, pilotînd cu 110—120 km/oră, Budișteanu obține un avans de 1 minut asupra timpului de 18 minute realizat de Papană, avans pe care însă nu-l mai poate păstra la Ploiești, unde predecesorul său trecuse numai la 32 minute de la startul din București.

Se pare că Budișteanu făcuse o greșeală în programarea cursei la începutul zilei, scontînd, desigur, o circulație redusă; în realitate, căruțele țăranilor și faetoanele lăptarilor l-au încurcat serios. Este și motivul pentru care la Cîmpina n-a ajuns decît după 50 de minute, deși pe alocuri obținuse și 140 km pe oră. O barieră, chiar la ieșirea din Cîmpina, a furat cursei patru minute.

Pe Valea Prahovei, „Asul de pică" trage la maximum: 160 km pe oră și timpul începe să fie refăcut. Predealul și Valea Timișului se preling prin fața ochilor echipajului, ca imaginile dintr-un film rulat cu mare repeziciune.

Se părea că izbînda nu-i mai poate scăpa lui Budișteanu. Dar

AL. BUDIȘTEANU

AL. PAPANĂ

pe parcurs, — cale de vreo 500 de metri — autostrada fusese desfundată pentru reparații de întreținerea asfaltului, despre care pilotul nu fusese prevenit, traseul avînd deci restricții naturale de circulație. În plină viteză, mașina a urcat peste o movilă de piatră cubică, îngrijit rînduită, e drept, care a proiectat-o într-un miraculos salt de vreo 20 de metri, cu o șansă de necrezut: și-a continuat cursa, revenind simultan pe toate cele patru roți, ca și cînd nimic anormal nu s-ar fi petrecut.

Intrarea în Brașov l-a găsit totuși pe Budișteanu cu 4 minute în avans față de timpul lui Papană. Dar sprijinul pe care municipalitatea locală a vrut să-l asigure cursei, s-a transformat, din neatenția unui agent de circulație, într-un dezastru: a fost suficientă o îndrumare greșită pentru ca bietul Budișteanu să fie ocolit cîteva minute.

Cei 172 km ai distanței (pe atunci șoseaua avea unele bucle, azi rectificate) au fost parcurși astfel în timpul oficial de 1 oră 47 minute și 59 secunde. Recordul lui Papană fusese doborît doar cu o secundă și 1/5! Un nou record și deci un nou performer și-au înscris numele în palmares, deși regulamentul cursei stipula că recordul e doborît numai dacă timpul e redus cu cel puțin 1 minut. Totuși, performanța rămînea!

De atunci au trecut 30 de ani. Budișteanu, polisportiv cutezător (fotbalist, automobilist, motociclist și fost campion național de bob) a avut, în anul 1954, un sfîrșit violent: pe pîrtia de la Poiana Brașov — la virajul 15 — bobul pe care-l pilota a „zburat" din traseu, proiectîndu-și pilotul într-un copac. Celălalt competitor, Alex. Papană, a sfîrșit și el într-un accident: a căzut cu avionul pe care-l încerca, în anul 1946, în depărtările Americii.

V. FIROIU

Convorbiri cu domnul Gore

FIECARUIA CE-I LIPSEȘTE

Aseară i-am atras atenția d-lui G. asupra ultimelor declarații ale lui sir Stanley Rous. Îngrijorat și necăjit pe planul fair-playului și chiar medical din pricina incidentelor (dar mai ales a accidentelor) ivite săptămînal în America latină, președintele Federației internaționale de fotbal a rostit ca o directivă cu arie continentală: „Echipele sud-americane trebuie să învețe să piardă".

— Ceea ce nu-i chiar atît de greu, mormăi dl. G. În schimb sarcina echipelor noastre e ceva mai complicată: ele trebuie să învețe a cîștiga.

IMAGINEA ÎNVINGE REALITATEA LA SCOR

— Ați văzut, domnule Gore? Se petrec fenomene bizare în universul fotbalistic al Franței... În vreme ce, după cum se știe și după cum plîng conducătorii de cluburi (mai bine zis contabilii șefi), încasările scad vertiginos, cam ca la lira sterlină (șapte mii de spectatori la un meci de campionat fiind lucru mare — în 1968, iar nouă mii cinci sute — record de invidiat) — tirajul revistelor închinate fotbalului crește necontenit, atingînd cifre inimaginabile odinioară și nematîntîlnite, se zice, pînă la ceasul de față al hebdomadarelor sportive.

— Semn, zice dl. G, că sportul devine, așa cum am prevăzut, și încet-încet, prilej de activitate intelectuală, asemeni versului alb, geometriei în spațiu sau romanelor polițiste. Pînă mai deunăzi vedeam fotbalul: astăzi îl citim... Și de altfel, pentru ce te miri? Imaginea faptelor s-a dovedit a fi veșnic superioară și mult mai dătătoare de plăceri decît faptele înseși...

MUTAȚII

— Vasăzică, apucarăm s-o vedem și pe-asta. Duminica trecută, la Oradea, cu prilejul meciului de divizia B dintre Olimpia și Politehnica Timișoara: eliminare de pe teren. Dar nu un jucător a fost să fie cel scos afară, ci un conducător. Reprezentantul Politehnicii. Și nu numai de pe gazon, ci din incinta stadionului. Pentru insultarea arbitrului de linie.

— Nedreaptă hotărîre, clatină din cap dl. G. De unde să știe omul că persoanele oficiale n-au dreptul să injure? El își închipuia că interdicția e valabilă numai pentru jucători, pentru sportivi adică, pasibili legal de sancțiune în asemenea împrejurări. Oricum, dacă Federația e decisă a stărui în această direcție, cluburile vor fi nevoite să adopte măsuri speciale din punct de vedere organizatoric. Speciale și costisitoare. Într-adevăr, ele vor intra pe teren de-aci înainte nu numai cu jucători de rezervă, ci și cu șefi de rezervă... Drept care, urmează dl. Gore privind visător în perspectivă, lunea o să citim în „Sportul" cam așa:

„Olimpia Oradea — Politehnica Timișoara 1—0. Formațiile au fost următoarele: (....) A arbitrat (...).

Conducătorul echipei Olimpia, V. Ionescu.

Conducătorul echipei Politehnica, Mihai Bilă (din min. 48, A. Georgescu)".

p. conf. AL. MIRODAN

TIMIȘOREANUL JOHNNY WEISSMÜLLER!

Prin 1939 am cunoscut la fabrica de tutun din Timișoara un muncitor cu numele de Weissmüller, care se dădea drept rudă apropiată a celebrului „Tarzan" din filme. Cu toată aparența ei senzațională, am publicat vestea, în 1940, într-o revistă bucureșteană, emițînd ipoteza că Johnny Weissmüller, celebrul (și dublul) campion olimpic de înot, primul om în lume care a parcurs suta de metri în mai puțin de un minut, ar fi de origine bănățeană.

De atunci, mi-a dat mereu tîrcoale teama că, tînăr ziarist fiind, am fost victima unei erori. Cu atît mai mult cu cît un dicționar enciclopedic francez din 1963 îl menționează pe Weissmüller născut la Chicago în 1904. Iată însă că recent, un coleg de breaslă (și concetățean), ziaristul Nikolaus Berwanger, publică în proaspătul săptămînal brașovean de limbă germană „Karpaten Rundschau" (nr. 3 din 15 martie 1968) un interesant articol intitulat: *„Unde a văzut lumina zilei Tarzan".*

JOHNNY WEISSMULLER
Văzut de
NEAGU RĂDULESCU

Intrepidul coleg — pleiadă de la amintiri similare cu cele ale mele — a făcut investigații în capitala județului Timiș, dar mai ales acolo unde l-a îndemnat bănuiala, în cartierul timișorean Freidorf. Aci trăiește vărul campionului-actor, Jakob Weissmüller. Cu ajutorul acestuia s-a găsit în matricola parohiei locale înregistrarea nașterii lui Johnny Weissmüller la data de 2 iunie 1904. *„Fiu al zilierului Peter Weissmüller și al Elisabetei"* — glăsuiește registrul. Despre părinți, vărul Jakob povestește: *„Părinții noștri, originari de la țară, din comuna Variaș, erau cărămidari, aci, la Freidorf. Erau săraci și, după obicetul vremii, fratele cel mai mare, adică unchiul Peter, cu nevasta și copilul care avea doar trei ani, a emigrat peste ocean în căutarea norocului. Era în 1907".*

În 1924, la Paris, începe marea carieră sportivă a lui Johnny: trei medalii olimpice de aur, cărora avea să le adauge încă una în 1928, la Amsterdam. Abia pe urmă debutează în lunga serie cinematografică a „regelui junglei", care-i va face și mai celebru peste decenii.

Victor BANCIULESCU

POST-SCRIPTUM

Duminica trecută, în această pagină, sub titlul „Amintiri... Amintiri..." au fost evocate cîteva momente din istoria patinajului artistic pe teritoriul țării noastre. Putem astăzi completa prețioasele date, trecute în revistă, cu încă una: campioana mondială de patinaj artistic din anii 1912, 1913 și 1914 (distinsă cu medalia de argint încă din 1911): **Opika Méray-Horvath**, era originară din orașul românesc Arad, unde s-a născut în anul 1892.

Primii noștri atleți

Atletismul românesc a împlinit 86 de ani de existență, vîrstă care nu se mai înregistrează în multe țări. În anul 1882 nu erau, în toată Europa, mai mult de zece orașe în care se practica, organizat, atletismul, iar printre acestea se număra și Bucureștiul, datorită cîtorva cutezători care se constituiseră într-o asociație de **alergări pe jos.** Curînd după înființare, asociația primea în rîndurile sale și treizeci de elevi de la liceele „Sf. Sava" și „Matei Basarab". Antrenamentele se făceau, la început, în grădina Cișmigiu și la șosea. Dimitrie Ghica le-a pus apoi la dispoziție năzdrăvanilor alergători, grădina casei sale, aflată pe locul unde este astăzi Spitalul militar central, pe strada Ștefan Furtună. Acolo a fost deci primul „stadion" din București. Era amenajat cu piste „speciale" pentru alergări de 100, 350 și 1500 de metri, cu garduri și cu obstacole, dintre care cele mai dificile erau o bară fixă, de 1,20 m înălțime și o „rivieră" cu apă (un bazin de tinichea, adînc de 50 cm, lat de 2 metri și lung de 4 metri, umplut cu apă).

Prima alergare „oficială" a avut loc în luna iunie 1882, în fața a zeci și zeci de spectatori, printre care se aflau și cîțiva proprietari de cai de curse, veniți ca să parieze pe alergători. Cîștigătorul cursei de 350 de metri, farmacistul Louis Schmetau, acordînd primul interviu sportiv publicat de presa noastră (Revista Automobilă — 1911), declara: **„Aveam pe atunci 17 ani. Eu am ieșit primul, deși purtam o cartușieră în care erau trei kg de plumb, „penalizarea" ce mi se impusese pentru că eram socotit prea avansat în antrenament față de ceilalți".**

Doi dintre copiii campionului de la 1882 — Rudolf și Robert Schmetau — (în fotografie, alături de tatăl lor) erau, în anul 1911, campioni școlari la întrecerile sportive. Iată și cîteva rezultate înregistrate în aceste concursuri: 100 m 13,2, săritura în înălțime 1,41 m, lungime 5,11, săritura cu prăjina 2,20.

Ion MUNTEANU

VIAȚĂ SPORTIVĂ

— Nu se scoală nici la 10?!

— Păi, dacă se culcă la 5...!

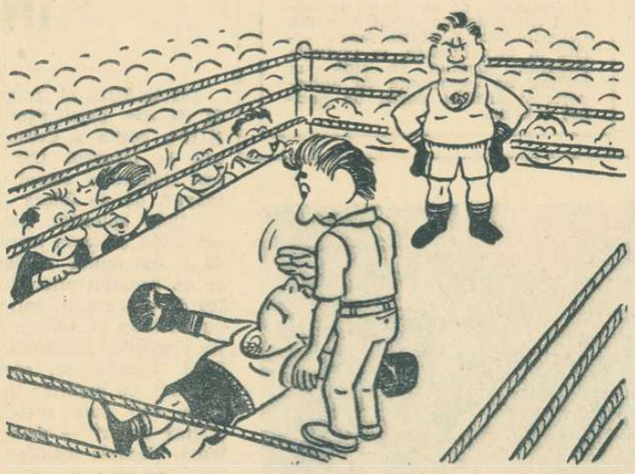

Desen de FRED GHENĂDESCU

VARIETĂȚI

DE DOUĂ ORI RECORDMANĂ

Nu de mult, atleta australiană Dianne Burge a egalat recordul mondial în proba de 60 de metri, acoperind distanța în 7,2 secunde. Într-o alergare pe 200 de metri, ea a reușit, de asemenea, o performanță excelentă: 23 de secunde.

Și acum, un amănunt interesant: Dianne Burge este cea mai... scundă recordmană mondială din istoria atletismului. Dianne nu măsoară decît 1,57 m și cîntărește 52 de kilograme.

O PISCINĂ „IARNĂ-VARĂ"

La Noyon (Franța), a fost pusă în serviciu, luna trecută, o piscină „iarnă-vară", construită în așa fel, încît, în 10 minute, pereții și acoperișul „dispar", concursurile desfășurîndu-se în aer liber.

Această piscină poate funcționa deci 365 de zile pe an, iar în anii bisextili — 366 de zile!

LA REVEDERE...

La revedere, domnule puc,
domnule schi, domnule bob...
Iarna a luat ultima foaie
de hîrtie velină — albă și rece,
și-a muiat condeiul său uriaș
în călimara aurie a soarelui,
redactîndu-și milenara demisie
Apoi, a ieșit pe poarta echinocțiului,
prevăd stafeta
primăverii...

La revedere, domnule puc,
domnule schi, domnule bob,
domnule om de zăpadă!

Tiți GHEORGHIU
— Vaslui

RĂSPUNDE Don Poștaș

FLOREA STANOMIR, CLUJ. — Ca poștaș, vă mărturisesc sincer că sînt invidios pe datele pe care le posedați în legătură cu Tony Zale și Marcel Cerdan, al căror meci disputat în ziua de 21 septembrie 1948, va putea fi vizionat astăzi în cadrul emisiunii „Careul magic", de la televiziune. Îmi faceți concurență serioasă. Oricum, aveți cuvîntul: „Tony Zale — american de origine polonează (adevăratul său nume: Anthony Florian Zaleski) a devenit campion mondial la 28 noiembrie 1941. Timp de 6 ani, el a fost „regele mijlocilor", pentru ca la 16 iulie 1947 să fie învins prin K.O. în repriza a 6-a de Rocky Grazziano (Filmul „Cineva acolo sus mă iubește" a făcut aluzie la acest meci). După mai puțin de un an, la 10 iunie 1948 și a luat revanșa: K.O. în repriza a 3-a. Trei luni mai tîrziu, în meciul ce va putea fi văzut astăzi, Tony Zale este bătut prin K.O. în repriza a 12-a de către francezul Marcel Cerdan. La rîndul lui, Cerdan avea să guste din cupa amară a înfrîngerii, fiind făcut K.O. în repriza a 10-a a meciului cu Jack La Motta. La 27 octombrie 1949, Marcel Cerdan se deplasează la New York, spre a disputa revanșa cu Jack La Motta, dar, deasupra insulelor Azore, avionul în care se afla s-a prăbușit, în felul acesta tragic încheindu-se cariera unuia dintre cei mai buni boxeri francezi (113 meciuri susținute, 66 victorii prin K.O., 43 de victorii la puncte, 3 înfrîngeri). Fiul său, Marcel Cerdan II

pare să-i fi moștenit calitățile, căci în cele 34 de meciuri pe care le-a disputat pînă în prezent n-a fost întrecut niciodată".

D. IONESCU, BUCUREȘTI. — Ne semnalați faptul că în meciul cu Steagul roșu, unii fotbaliști de la F. C. Argeș (Prepurgel, Radu) au jucat cu jambierele căzute L-au văzut, probabil, pe Șivori. Și acesta a fost lucrul cel mai ușor de preluat de la renumitul jucător argentinian. Stopurile, șuturile la poartă, demarcările, pasele la partener sînt mai pretențioase...

ALEXANDRU BISA, TG. JIU. — Iată... itinerarul pe care l-a parcurs Bujor Hălmăgeanu în divizia A: Politehnica Timișoara — Steaua — Petrolul — Steaua.

GHEORGHE FLOREA, BUCUREȘTI. — Locuiți pe Calea Griviței, la nr. 170. Înțeleg, atunci, de ce sînteți atît de pornit împotriva arbitrului. N. Mogoroase, care a anulat golul lui Dumitriu! Fără îndoială, la faza respectivă, intervenția arbitrului a fost defectuoasă (citiți articolul din pagina a 3-a). Dar și dv. greșiți atunci cînd îl... desființați din cauza acelei blestemate lovituri libere indirecte. În ansamblu, arbitrajul lui a fost satisfăcător. Este părerea noastră.

ȘTEFAN URSU, TG. MUREȘ. — 1. Repetați întrebarea. Așa cum este formulată, n-am înțeles-o. 2. Aurelia Cosma-Naghi a abandonat de cîțiva ani activitatea competițională. Ea a fost campioană și recordmană a țării la tir (595 p la armă liberă, poziția culcat), și a făcut parte din echipa care ne-a reprezentat la campionatele europene din 1959 și la cele mondiale din 1962, de la Cairo. Ce face în momentul de față? Contam că aflăm noi de la dv., ea fiind stabilită la... Tg. Mureș!

IOAN ONIUC, BUCUREȘTI. — Sînteți în divergență de păreri cu unii colegi de birou în legătură cu anumite întîmplări din fotbal de acum cîțiva ani? La fotbal, se contrazic oamenii și pentru lucruri petrecute acum o lună, dar pentru treburi de-acum 14 ani! Deci, notați: 1. Iată formațiile care au fost alinlate la Budapesta, în 1954: România: Toma — Zavoda II, Băcuț I — Călinoiu, Apolzan, Serfőző — Gîrleanu, Nicușor, Ozon, Zeană, Suru. Ungaria: Grosics — Buzanski, Lantos — Bozsik, Lorant, Kotasz — Toth II, Kocsis, Hidegkuti, Puskas, Fenyvești. Fotbaliștii maghiari au cîștigat cu 5—1. Golul nostru a fost înscris de Ozon. 2. A.S.A. Cîmpulung Moldovenesc a jucat un singur an în divizia A — în 1952 — clasîndu-se pe locul 3, după Steaua și Dinamo București.

MARIA ȘTEFAN, SEBEȘ. — Ați simțit nevoia să vă exprimați bucuria pentru faptul că Steaua a trecut din nou în fruntea clasamentului. Dacă știam ce vreți ne veți trimite cu această ocazie, am fi ținut pumnii strînși pentru... F.C. Argeș!

Ilustrații: **N. CLAUDIU**

Schimb de voințe

NUVELĂ DIN LUMEA ȘAHISTĂ

de Howard Newerov și William Johnson

Cînd trenul ieși încet din gara Grand Central, Francis Baron își scoase șahul de buzunar și începu să-l contemple. Nu aseză piesele, ci se mulțumi să studieze cele 64 de pătrate albe și negre pe care, ai fi putut spune, nu juca doar șah, ci întreaga lui viață. Abia privea tabla pustie, că piesele invizibile se și mișcau și combinau în mintea lui, desfășurînd toată complexitatea jocului. O spusese chiar el, o dată: „După ce treci de un anumit stadiu, nici nu mai miști piesele, ci doar le privești cum se mișcă".

Conducătorii și călătorii care treceau prin vagon priveau curioși la omulețul acela care ținea pe genunchi tabla de șah goală, de parcă ar fi fost o comoară, iar un tînăr chipeș din partea opusă a compartimentului, alături de o fată drăguță, se aplecă spre el, întrebîndu-l:

— V-ar face plăcere să jucăm o partidă?

Baron înălță privirea spre el, cam sicîit.

— Mulțumesc, nu — răspunse el sec. Era un lucru hotărît în cariera unui mare maestru: nu putea juca cu oricare amator pasionat, întîlnit întîmplător. Chiar și un jucător de talia asta mai „scapă" cîte o partidă din mînă, surprinzător de des, și o asemenea înfrîngere din partea unui necunoscut, într-un vagon de tren, ar fi stînjenitoare.

Temîndu-se să nu fie necioplit, adăugă imediat:

— Sînt grozav de ocupat, știți — și-și dădu seama că scuza trebuia să fi părut ridiculă.

— Vă duceți să urmăriți turneul din Boston? — întrebă tînărul. Baron șovăi și, în cele din urmă, recunoscu:

— Da, da, trebuie să fiu acolo.

— Cred că totul se va decide între Orimund, Savard și Baron — se pronunță tînărul. Îl admir foarte mult pe Orimund. E unul din vechii mari maeștri. Sper să reușiască titlul mondial! Ar fi o victorie nu numai a lui, ci a stilului de joc pe care-l reprezintă.

— Nu prea apreciezi stilul modern? — întrebă Baron.

— Prea multă subtilitate, prea multă prudență — zise tînărul. Șahul modern nu mai e joc dinamic, ci așteptare.

— Dar așa cîștigi...

— Uite, propuse tînărul, ce zici de o partidă? Dacă e nevoie, pot să-ți dau avans chiar o tură.

Baron schiță un zîmbet discret.

— Nu cred că va fi necesar.

— Ei, mă simt obligat să-ți mărturisesc: eu sînt Richard James, — adică... nu cred că ai mai auzit de mine. Anul trecut am cîștigat campionatul universitar.

— Prefer totuși să jucăm de la egal — spuse Baron.

— Acum ești mulțumit? — întrebă fata aceea frumoasă. — Ai atras în capcană un trecător nevinovat...

Tînărul rise.

— Să vă prezint soției mele, Sally — mister...

Baron privi tabla și zise: — Springer, John Springer. Nu era de disprețuit un pseudonim. La urma urmei, avea de apărat o platformă. Cea mai mică distracție, faptul de a suporta tăcănitul roților, puteau provoca un accident care să-i știrbească reputația, tocmai în preajma turneului.

Firește, încercînd — măcar temporar — să-și ascundă identitatea, trebuia să renunțe la stilul lui de joc, care unui expert i-ar fi dezvăluit imediat cu cine are de-a face, și să accepte dezavantajul de a-l înfrunta pe James pe terenul lui propriu — probabil, terenul unui atac violent, inițiat rapid. De obicei Baron își dezvolta apărarea, sondînd subtil și exploatînd gradat slăbiciunile adversarului, în așteptarea unei greșeli, care trebuia să apară, la vremea ei. Apoi desfășurarea partidei se schimba iute. După reticența deschiderii și controlul punctelor strategice, Baron trecea la un atac incisiv și fatal. Acesta era stilul modern, care făcuse din Baron un mare maestru. Dar acum trebuia să lupte cu metode mai vechi și mai riscante.

Sorții acordară albele lui James, care deschise cu atacul Max Lange, drept în centrul tablei. Era evident că dorea să obțină o victorie spectaculoasă.

...Cînd întrară în final, după schimb de dame, James avea un pion în minus, dar poziții de atac mai bune.